

ကြည်အေး

၈

မိ ... တဲ့ ။

မိ ... မိ ... မိ့ကို မမြင်ဘူးခင်ကတည်းက သည် နာမည်ကလေးကို ဘယ်လောက် ဘယ်လောက်များ တရပါလိမ့်။

ပထမတော့ နာမည်ကလေး ဆန်းဆန်းမို့ ခေါ်ကောင်းကောင်း နှင့် ခေါ်မိသည် ။

နောက်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး သေစေနိုင် သူမို့၊ နောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခဲရလျှင် သူ့အဖွီးသူပြန်ခဲ့သည့် ကျား နာလို ရက်စက်သူမို့ ...

ခုမှာ မူ ကျွန်တော်သည် ပပ်ကြားအက်ကွဲနေသော အသည်းနှလုံးနှင့် မှုန်ရီဝေးကွာခဲ့သည့် မိ၏ အတိတ်က အရိပ်တွေကို လိုက်လံဖမ်းယူကာ မိ ... မိ ... မိ ဟု မောဟိုက်တမ်းရှိုက်မိပါသည် ။

"လေး ...

ညက လေးကို အိပ်မက် မက်တယ်။

လှေကားထစ်တွေက ... အို ... အရှည်ကြီးပဲတဲ့ လေးရယ် ... ကွေ့ ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ မဆုံးနိုင်ဘူး ... နေ့လား ညလားတော့ မသိဘူး ။ မှောင်တော့ ခပ်မှောင်မှောင်မှာ လေးနဲ့ မိ လှေကား တစ်ထစ်ပြီး တစ်

ထစ်၊ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် ဆင်းကြပါရောတဲ့ ။

အိပ်မက်ထဲမှာ လေးက ကြောက်လို့ တဲ့ လေ။ တစမ်းစမ်းနဲ့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေတာမို့ မိက ‘လာပါ လေးရဲ့ ... လာပါ’လို့ ခေါ်ပြီး အတင်းဆွဲရသတဲ့ ၊ လေးက မှီလက်မောင်းကို မှေးကိုင်ပြီး လိုက်လာလို့ မိက လမ်းပြလိုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

အောက်ဆုံး သုံးလေးထစ်ထဲကျန်လို့ မိတို့ နှစ်ယောက် ငဲ့အကြည့်လိုက် မှောင်ကြီးမှ တကယ့် အမှောင်ကြီးပဲ၊ နက်လိုက်တာကလည်း လွန်ရော။ အဲဒီထဲကျသွားရင် ဘယ်မှ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ မှောင်ထဲမှာ ပဲ ပတ်ချာလည်နေရမယ်တဲ့ ... အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲနော်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောပြမယ့်လူ မရှိပေမဲ့ အလိုလို သိနေတာပဲ။

နောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်မသိပါဘူး။ မိတို့ နှစ်ယောက် မှောင်ကြီးကိုမေ့ပြီး လှေကားရင်း ညာဘက်ထောင့်မှာ ကပ်လို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှီထိုင်နေကြတယ်တဲ့ ။ စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ မိုးဖွားလေးတွေ ဖြောက်ဖြောက်ကျလို့ ပေါ့။ မိတို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာမှာ လည်း မိုးရေလား၊ မျက်ရည်လား တစ်ခုခုပဲ ရွဲလို့ တဲ့ လေးရယ်။ အို ... မျက်ရည်ပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့နော်။

မိတို့ နှစ်ယောက် ငြိမ်ထိုင်ပြီး စကားမပြော ဘာမပြော နေလိုက်ကြတာ တစ်ညလုံးပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ မိ လန့်နိုးလာတော့ အဲဒီထိုင်တုန်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ကဲ ... ဒါဟာ အိပ်မက်တဲ့ ။ မိကတော့ နိမိတ်ပဲထင်တာပဲ မောင်။ အိပ်မက်က မဆုံးသေးခင် နိုးလာလို့ ပေါ့။ ဆုံးအောင်သာ မက်ရမယ့်ဟာ ဆိုရင် မှောင်ကြီးထဲ နှစ်ယောက်သား လိမ့်ကျကြလိမ့်မယ်နဲ့ တူတာလေးရဲ့ ။

သိပ်စင်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲနော် ...

လေးရယ် ... မိကတော့ သွားရမယ့်သူပါ။ မကောင်းတာ၊ မသင့်တာ
၊ မတော်တာတွေမှန်သမျှ လုပ်ပြီးခဲ့လို့ သက်တမ်းမစေ့ခင် စောစောစီးစီး
သေရမှာ ဟာ မှီလမ်းပဲ။ အမှန်တော့ မိဟာ လေးကို အိပ်မက်ထဲကအတို
င်းပဲ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ဒုက္ခတွေ တွေ့စေတာပဲ။ လေးနဲ့ မိ စတွေ့ကတ
ည်းက မိဟာ တစ်ခါမှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့သေးဘူးနော်။

လေးဟာ မိအပြစ်တွေအတွက် မိကို သေသေချာချာ မုန်းလိုက်ဖို့
ကောင်းတယ်။ လေး ခုလို မိဆီက ထွက်ပြေးလို့ တော့ မိဒဏ်က လွတ်မ
ယ်ထင်သလား။

လေးဟာ မိကို မုန်းပြီး မေ့လိုက်မှ အေးမှာ ။ လေးဟာ ခုလို မိအတွ
က် စိတ်ညစ်ပြီး ထင်ရာတွေ လုပ်နေဖို့ မကောင်းပါဘူး။

မိကို လှေကားရင်း မှောင်စပ်မှာ ပစ်ထားပြီး အပေါ်သာ
ပြန်တက်ပြေးပါတော့ကွယ်။ အပေါ်မှာ ပျော်စရာတွေရှိတယ်တဲ့ ။ မိဒုက္ခ
တွေကို ၊ မိအပြစ်တွေကို မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဝေမခံချင်ပါနဲ့ တော့။

မိလည်း နီးပါပြီ၊ ပြန်မြင်နေသေးတော့တယ် လေးရယ်။
ရှေ့ကလည်း မှောင်ကြီး လေကားထစ်ကလည်း သုံးလေးထစ်ပဲ ကျန်
တော့တယ်။

မှောင်ကြောက်ပြီးတော့ လွဲဖယ်သွားစရာလည်း မရှိဘူး။ မိကတော့
အပေါ်မှာ ဘာတွေရှိရှိ ပြန်တက်မပြေးချင်တော့ပါဘူး။ ဒီမှောင်ဆီကိုပဲ
ကျရအောင် တမင်ဆင်းခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

မိကတော့ နီးပါပြီဆို။ ညက ချောင်းဆိုးတယ်လေ။ သွေးတော်တော်
ပါတယ်။ ဘေးက လူတွေတောင် လန့်ကုန်တယ်လေ။ မိမကြားဘူးမှတ်

လို့ တိုးတိုးပြောကြသေးတယ်။ သွေးတွေကလည်း များ လိုက်တာ ခြင်းခြင်းနီနေတာပဲတဲ့ ။

မနီပါဘူး၊ အဟုတ် မနီပါဘူး။ မည်းနေတာပဲ။ မည်းလွန်းလို့ မှောင် နေတာ မိမြင်သားနဲ့ ။ ခုတော့ မွီရှေ့မှာ မှောင်ကြီးပဲလေးရေ။ ဘာကိုကြည့်ကြည့် အမည်းချည်း မြင်တာပဲ။

လေး ... ဒီစာကို ဖတ်ပြီး မငိုနဲ့ ဦးနော်။ လေးဟာ ခဏလေးပဲရှိသေး တယ်။ ငိုစရှိ ငိုတုန်းပဲ။ စင်စစ်တော့ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ရယ်စ ရာကြီးပါ။ မောင် ... ရယ်စရာကြီးပါ။ မိတော့ရယ်တာပဲ"

"မိဟာ ဗမာနဲ့ လည်း သိပ်မတူဘူး။ သူလှပုံက တစ်မျိုးပဲ။ နာမည် ပေးရမယ်ဆိုရင် မွီအလှဟာ ဖျော့တော့တဲ့ အလှ၊ ဖျော့တော့တဲ့ အလှ"

မောင်ကိုလေးသည် မွီကို တွေးသည့်အတွေးများမှာ မူးမေ့ရင်း ကျွန် တော့်အား မိနှင့် မတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက မိတ်ဆက်ပေး၏။

"မိဟာ ကျွန်တော်မကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို သိပ်လုပ်တယ်။ ဘယ် သူ့ကိုမှ လည်း မမှုဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ့ချစ်စရာ အပြုအမူ လေးတွေနဲ့ စိတ်ပြေအောင်လုပ်တယ်။

"မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ရူးခိုင်းတဲ့ အခါတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ အမြဲ လိုလိုပါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နားကို တိတ်တိတ်ကလေး ရောက်တဲ့ အခါမှာ ဆိုရင် ... အို ..."

"ကျွန်တော်က စားပွဲတစ်ခုမှာ လက်ထောက်ရင်း ထိုင်တယ်ဆိုပါစို့။ ပထမဆုံး အီဗနင်းအင်ပဲရစ်အနံ့ကလေး ရမယ်"

"ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်ကို အေးစက်စက် ပျော့တော့တော့ လက်ကလေး များ ကျလာမယ်။

"ပြီးတော့ မျက်နှာကလေး တစ်ခြမ်းဟာ ကျွန်တော့်ပါးပြင်နားကို ကပ်လာမယ်။"

"ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ပဲ။ ခပ်တွန့်တွန့်နဲ့ ပဲ သူ့လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်လိုက်တယ်။"

"လက်ကလေးတွေဟာဗျာ ... သိပ်ပျော့ပြီး သိပ်သွယ်တာပဲ။ ဆင်စွယ်လိုပဲ ချောပြီး ဖြူတယ်။"

"အဲဒါဟာ ကျွန်တော် အရူးဆုံးအချိန်ပဲ။ မိမိမှာ ကျွန်တော် မသိအောင် နောက်က လာပြီး ချောတတ်တဲ့ အကျင့်ကလေးရှိတယ်"

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားကာ - "ဒါနဲ့ မင်းက ဘာပြုလို့ စစ်ထဲဝင်ရတာလဲ" ဟု မေးလျှင် သူက မသာယာသော အပြုံးကို အရင်ပြုံး၏။

"ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို မတွေးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတွေးတယ်။ ပြီးတော့ ငိုတယ်။ မရက်ပါဘူး ... ကျွန်တော် မိအတွက် ခဏခဏ ငိုတယ်"

"ကျွန်တော်နဲ့ မိကို တွေ့တဲ့ လူဟာ သိပ်ချစ်တဲ့ သူနှစ်ယောက်လို့ ထင်မယ်။ ကျွန်တော့်ဘက် ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ မိကတော့"

"ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ မိဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ ထင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သိပ်မုန်းတယ်လို့ ထင်တယ်ဆိုတာ ..."

"မိဟာ ... ကျွန်တော်နဲ့ သွားချင်ရာ သွားနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပုံလည်း လေးတဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်က ချစ်တယ် ချစ်တယ် ပြောချင်သလောက်ပြော မိ ပြုံးနေတယ်။"

"ဒါပေမဲ့ ခေါင်းခါတယ်။ 'မိ မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ မမုန်းနိုင်ပါဘူး'လို့"

အပြီး ပိတ်ပြီး ပြောတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ မချစ်တာလဲ မေးဦးမလား ... မိက 'မချစ်လို့ ပေါ့'လို့ ဖြေမယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက် လုပ်ပစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် တော့ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတယ်"

"အို ... တကယ့် သမီးရည်းစားလိုပါပဲ"

"ကိုင်း ... ကျွန်တော်မှ မရူးရင် ဘယ်သူရူးဦးမလဲ။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး"

"ဒေါသလည်း ထွက် ၊ ရှက်လည်း ရှက်၊ ဝမ်းလည်း နည်းပြီး 'မိဟာ မောင့်ကို ချစ်ရက်သားနဲ့ မုန်းဟန်ဆောင်နေတာလား။ မုန်းရက်သားနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်နေတာလား'လို့ မေးတော့တာပေါ့ ... ။

"မိက အေးအေးပဲ 'နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ဘူး' တဲ့ ။

"ကျွန်တော်က ဒါနဲ့ မောင်သေသွားရင် မိ ဘယ့်နှယ်လုပ်နေမလဲ"လို့ ဆိုတော့ 'သုံး လေးရက် ဝမ်းနည်းမှာ ပေါ့'တဲ့ ဗျာ။

"ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်သလား။ သိ အောင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီလို ခံရမှ သိမယ်။

"ကျွန်တော် မခံချင်လို့ ထပ်ထပ်မေးတယ်။ ဒီအဖြေပဲ။ ရက်စက်လို က်တဲ့ မိ ... သုံးလေးရက်ပဲ ဝမ်းနည်းမှာ ပေါ့တဲ့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ မိ သေရင် မနေဘူးလို့ တွက်ထားတယ်။

"မိဟာ တည်ပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျရင် အမြဲပြီးပြီး စကားပြောတတ်

တယ်။

"ဒီတော့ သူ စကားပြောရင် နောက်နေတာလား၊ အတည်လားလို့ လက်ဦးတွေးရတယ်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနှစ်ခုကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ရှက်ပြီး သိပ်နာသွားတယ်။

"ဒါကြောင့် 'မို့အပေါ် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ချစ်တဲ့ လူကို ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ပဲ မုန်းမိတဲ့ မို့အမုန်းအတွက် မို့ကို သုံးလေးရက် ဝမ်းနည်းရအောင်တော့ ဒဏ်ပေးဦးမယ် ... ဆိုပြီး စစ်ထဲဝင်လိုက်တယ်။

"သေဖို့ ဝင်ခဲ့တယ် ၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ ခုတော့ မိက စာတွေ ရေးပြန်ပြီ။ ရေးပုံက လွမ်းလောက်စရာပါပဲ။ ဖတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ ကျွန်တော့်ကို မိချစ်တယ် ထင်သလား။

"ကျွန်တော်ကတော့ တွေးတုန်းပဲ။ မိ ခုလို လုပ်နေတာဟာ နောက်နေတာလား၊ အတည်လားလို့ "

မောင်ကိုလေးသည် ဤသို့ မိအတွက် ရူး၏။ အရမ်းကာရောပင် ရူး၏။

မိကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်လောက် စွမ်းလိမ့်မည်မသိ။ မို့စာများကတော့ သူ့ကို ငိုသည့်အခါ ငိုစေ၍ ရယ်သည့်အခါ ရယ်စေ၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကိုလေးအတွက် မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ မိဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့် ဟု တွေးလေ၏။

ထိုခဏမှာ အေးစက်စက် မထီတရီ မို့ကို တွေ့၏။ မိသည် မောင်ကို

လေးပခုံးကိုကိုင်ကာ သူငိုသည် ကို ပြုံးပြီးကြည့်၏။

အပြုံးနှင့် မျက်ရည်သည် နှစ်ခုပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပါဦး။ မိန်းကလေးကပြုံးလို့ ယောက်ျားလေးက ငိုရသတဲ့ ။

မမြင်ဖူးသေးတဲ့ မွှီကို ကျွန်တော် မုန်း၏။ မုန်းလျက် စွဲလမ်း၏။ တွေးချိန်ရတိုင်း မွှီကို တွေးကာ မိ ... မိ ... မှ ဟု တသမိပါသည် ။

မို့ထံမှ စာတွေ လာသမျှ ကျွန်တော့်အား ပြသည် ။ ကျွန်တော်က မဖတ်တော့ချေ။ မိသဘောကို ဟိုတစ်စောင် ဖတ်ပြီးကတည်းက ရိပ်ဖမ်းမိပါပြီ။

မိဟာ မောင်ကိုလေးကို လှည့်စားနေတယ် ဆိုတာ တစ်ဖက်ကလွှတ်ပြီး တစ်ဖက်က ပြန်ဖမ်းနေတယ် ဆိုတာ ...

ခုတလောလာသည့် မွှီစာများ သည် ဒုက္ခအတော်ပေးဟန်တူသည် ။

မောင်ကိုလေးသည် ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့် မဟုတ်တော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကာ တွေ့မှိုင်လာ၏။ "သေချင်တယ် ... သေချင်တယ်" နှင့် ညည်းလာ၏။

ကျွန်တော်ကမူ "မင်းဟာ ယောက်ျားစိတ် မရှိဘူး"ဟု လည်း မဆူပူက်တော့။ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည် ။

သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ကာနေ၏။ ဒါကြောင့် မချိုမဆံ့ ပိုဖြစ် လာလေ သလားတော့ မသိပေ။

တစ်ညမှာ ၂ နာရီကျော်လောက် ထင်သည် ။ ကျွန်တော့်လားအတင်းလှုပ်နှိုး၏။

အိပ်မောကျနေသူပီပီ အလန့်တကြား တွတ်ပစ်ရင်း ထလိုက်သည် ။

စိတ်တွင် ရှောင်တခင် စစ်ပွဲတော့ လာပြီဟု ထင်သည် ။ မောင်ကို လေးက လုံးလုံးလျားလျား နှိုးမိသည် အထိပင် စောင့်၏။ ပြီးတော့ မှီအကြောင်းကို ပြောသည် ။

"မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်မှန်းတယ် ဆိုတာ ခုမှ သိတယ် မိ က သေပါစေ ... ဆုတောင်းနေတာဗျ။"

"ကျွန်တော် စစ်ထဲဝင်တုန်းက ပျော်နေတာပဲ။ မိ ပျော်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် မရှိမှ သူတွဲချင်တဲ့ လူနဲ့ တွဲရမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ 'သူရဲကောင်းကြီး'တဲ့ လှောင်လိုက်သေးတယ်။"

"မိဟာ အမြဲကို လှောင်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကသာ အကောင်းမှတ် နေတာ။"

"ခု မိ အိမ်ပြောင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာမပေးသွားဘူး၊ အလိ မ္မာလေးနဲ့ ဖြတ်လိုက်တာပေါ့။ သိပ်တော်တဲ့ မိ ၊ အစက ဒီလောက်တော် မှန်း မသိဘူး။"

"ပြီးတော့ ရေးလိုက်တဲ့ စာကလည်း သူ့ကောင်တွေအကြောင်းချည်း ပဲ သူ့မှာ ပေါကြောင်း သိပါတယ်ဗျာ။"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ ဒါလောက် ရက်စက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။"

ဤသို့ မောင်ကိုလေး လာနှိုးသည့်အကြောင်းရင်းကို သိရပါသည် ။

သည် လို ကလေးသာသာ လူငယ်ကလေးဟာ သည် လောက်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ တန်ပါလေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကိုလေးဘဝဟာဖြင့် ပျက်စီးခဲ့ပါပြီ။

မိသည် မောင်ကိုလေး၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ချေပစ်လိုက်ပြီ။

ချေတာမှ ခြေနဲ့ ကို နင်းချေလိုက်တာပဲ။

သန်းခေါင်ကျော် လေသည် အေးလှ၏ ၊ ရက်စက်၏။

ဖျော့တော့သည့် အလှကလေးသည် လည်း သည် လိုပင် အေး၍ ရက်စက်ပေလိမ့်မည်။

မိသည် မောင်ကိုလေးအား ညှဉ်းဆဲနေရသည် ကို အရသာပေါ်နေဟန် တူ၏။

မိသာမဟုတ်၊ ဘယ်မိန်းမမဆို သူတို့ အတွက် လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသည် ဆိုလျှင် ပျော်၏။ အားရ၏။

ပြီးတော့ သူတို့ ရက်စက်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူလိုက်ချေသေးသည် ။ သို့ပေမည့် မိကတော့ ပို၏ ၊ မိကတော့ ပို၏။

အေးလှသည့်လေနှင့် မှီအတွေးများကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ချင်စိတ် ပျောက်သွားသည် ။

မောင်ကိုလေးက မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲနှင့် နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲ။

အသက်နှစ်ဆယ်မကျော်သေးသည့် သူ၏ နုနယ်ပျိုရွယ်သော စိတ်ဓာတ်ကလေးသည် မိဘထံမှ လည်း ထွက်ပြေးခဲ့ပြီ။

ကြမ်းတမ်းသည့် စစ်သားဘဝကိုလည်း တွယ်ကပ်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဘာဖြစ်ဦးမည်လဲ။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကိုလေးကို နှစ်သိမ့်စေချင်၏။ သို့သော် ဘာပြောရ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေ။

"အေးလိုက်တာ"ဟု စကားမရှိ စကားရှာပြီး ပြောကာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိုက်မိပါသည်။ ။

မောင်ကိုလေးက ကျွန်တော့်အား မမြင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ။ နောက်မှ အဓိပ္ပာယ် နားလည်လာသလို "သိပ်အေး တာပဲဗျာ"ဟု စိတ်မပါဘဲ လိုက်ပြောလေ၏။

"အေးတယ်ဆိုလို့ တစ်ညကို သတိရသည်။ ။ ပြာသိုတစ်ညပေါ့။ ခုနစ် နာရီလောက် ရှိသေးပေမဲ့ သိပ်ညဉ့်နက်နေပြီ ထင်ရတယ်"

"လမ်းပေါ်မှာ လူမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားကြတယ်"

"မိက သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ကဖေးတစ်ခုကို လိုက်ပို့ရတယ်။

"ပထမတော့ သူ ဆာလို့ အောက်မေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မစားဘူး ဘရန်ဒီပဲ သောက်တယ်။"

"မိဟာ ဒီလိုမိန်းကလေး၊ ချမ်းလို့ လို့ တော့ ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော် ကတော့ မကြိုက်ဘူး။

‘မိ ဘာဖြစ်လို့ သောက်ရတာလဲ’လို့ ကျွန်တော်က မမေးရက် မေးရ က်နဲ့ ပဲ မေးတော့ ‘လေးကော မသောက်ဘူးလား’တဲ့ ။ ပြီးတော့ စီးကရ က်ခဲပြီး ကျွန်တော် ပြောသမျှတွေကို မကြားသလို နေတာပဲ။

"အဲဒီညဟာ ကျွန်တော် အသည်းကွဲတဲ့ ညပဲ။ ဘားမှာ သူ့မိတ်ဆွေ တွေ တွေ့လိုက်တာဟာလည်း မနည်းပါဘူး။ ဒီလူတွေ သူ့ကို ခေါ်ပုံ၊ စ ကားပြောပုံဟာ တစ်မျိုးပဲ ... ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

"မနက်ကျတော့ မိ လဲတာပဲ။ သွေးတွေ သိပ်အန်တာကိုး။ ကျွန်တော် မကြည့်ဝံ့ဘူး။ သူကတော့ ပြုံးနေလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သေစကား

ချည်းပဲ ပြောနေတယ်။

"ကျွန်တော်ကတော့ သေနတ်ချည်း စမ်းစမ်းနေတာပဲ။ ဆရာဝန်က သာ ပြောလိုက် မိဟာ သေတော့မယ် ... လို့ ။

"ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေဒနာမခံရအောင် ပစ်သတ်မယ်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်လည်း လိုက်သွားမယ်"

"မို့မှာ တီဘီရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ကို ကူးကူး သေသေ၊ မို့ကို ပိုသနားတယ်။ မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်ဗျ။ သူ့ရောဂါကြီးကြောင့် ငြင်းတာပဲ။ ငြင်းမရလို့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်အောင် မိ တမင် ထင်ရာတွေ လုပ်နေတာပဲ။

" မိဟာ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဆုံး စကားလုံးကို သိပ်ပြောတယ်။ ‘မုန်းလိုက် - မုန်းလိုက်’တဲ့ ။ ရောဂါကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ မို့ကို ဘယ်သူမုန်းနိုင်ပါ့မလဲ။ မိဟာ သနားစရာ သက်သက်ပါ။

"မိ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်။ ‘လေးဟာ မို့အတွက် ဘဝအဆုံးမခံပါနဲ့ ’တဲ့ ။ ‘လေးဟာ ကလေးလေးပဲ တကယ့်ကို ကလေးလေးပဲ’လို့ မိ ညည်းရှာတယ်။ မိက ကျွန်တော့်ထက် သုံးနှစ်ကြီးတယ်"

မောင်ကိုလေးသည် မိ၏ အချစ်နှင့် အမုန်းကြားဝယ် ပတ်ချာလည်ကာ ဓားနှင့်အစိုက်ခံရသူ၏ ညည်းသံမျိုးဖြင့် ရှည်လျားစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ညည်း၏။

ကျွန်တော်တို့ တပ်၏ အခြေအနေသည် ဆိုးလာ၏။ တပ်သားများသည် အိမ်အကြောင်း ပြောဖို့ သတိမရတော့ဘဲ တိုက်ပွဲကိုသာ မျှော်ရ၏

။

လက်နက်များကို ပြင်ဆင်ရ၏။

အကူတပ်ကိုလည်း ဝမ်းတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် မျှော်ကြ၏။

သည် အတွင်းမှာ မောင်ကိုလေးသည် စစ်သွေးလုံးလုံးမဝင်ဘဲ မီ ...
မီ ... မီ နှင့် မီကာနေရာမှ ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။

မည်သည့်လက္ခဏာလည်း တော့ မသိချေ။

ကျွန်တော့်ကိုပင် စကားမပြောတော့၊ တစ်ယောက်တည်းသာ နေပါ
များ တော့သည် ။

တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွား၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ သည် သစ်လွင်လှပါသည် ။

မည်းမည်းညစ်ညစ် ဗမာစစ်သားများ သည် ကျ ကျသွား၏။

သေစရာရှိလျှင် အဆွေတော် နိပုန်တို့ သည် နောက်ဆွယ်မှ ရှောင်
နေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် မခံချင်စိတ်၊ ရှက်စိတ်ဖြင့် ဇွတ်သာတိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တပ်လုံးပြုတ်တော့မလို ဖြစ်နေသည် ။

ဂေါ်ရခါး စစ်သားတစ်စုသည် အမြစ်မှ ကျွတ်ပြီး လဲနေသော ကျွန်းပ
င်ကြီးနောက်မှာ ရှိ၏။

ထိုတစ်စုကြောင့် တပ်သား အများ ဆုံးသေ၏။

ကျွန်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်မှာ လဲနေလျက်က လူတစ်ရပ်ခန့် ရှိပေသည်
။

ထိုအပင်ပေါ်ကို တပ်သားတစ်ယောက် ခုန်ပြေးပြီးတက်လိုက်၏။

လက်ထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံး ကားခနဲဖြစ်သွားသည့် ခြေထောက်သည် ပြ

န်အစု အရပ် မားခနဲ မြင့်အလာမှာ ထပြီးပေါက်ကွဲ၏။

မောင်ကိုလေး။

ထိုတပ်သားကို မောင်ကိုလေးဟု ပေါက်ကွဲပြီးမှ နောက်ကျစွာ သိရလေ၏။

တိုက်ပွဲပြီးသွား၍ အခိုးအငွေ့များ သေသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားများ အလောင်း ကောက်ကြသည် ။

ကျွန်းပင်၏ အမြစ်အတက်များ အကြား ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ အောက်မှ မောင်ကိုလေးသည် မှောက်လျက် ကားရားကြီးနေ၏။

သူ့မှာ နောက်စေ့မရှိတော့ချေ။

အားလုံးကို ဖယ်ပစ်၍ မောင်ကိုလေး၏ အလောင်းကို ပက်လက်လှန်လိုက်သော် သူ့အင်္ကျီ ရင်ဘတ်အောက်မှ ရည်းစားစာတွေ တစ်ထပ်ကြီး ထွက်ကျ လာလေသည် ။
